

7
MARTIE

Știința

Organ al Comitetului Central al P.M.R.

TOȚI LA VOT

Anul XXXIV Nr. 6551 | Duminică 7 martie 1965 | 4 PAGINI — 30 BANI

Pentru SOCIALISM BUNĂSTARE ȘI PACE

Cu inimile pline de bucurie, milioane de cetățeni ai patriei noastre se înfățișează astăzi în fața urnelor pentru a exercita unul dintre drepturile fundamentale conținute prin Constituție — alegerea reprezentanților în organele puterii de stat.

Ziua alegerilor este o sărbătoare a democrației socialiste, evidențiind esența orânduirii noastre, în care înțelegerea puterii aparține celor ce muncesc de la orașe și sate.

Ca la orice sărbătoare, poporul nostru se înfățișează și de astădată cu un bogat bilanț de realizări, cuprins în însuflețitorul Manifest al Frontului Democrației Populare.

Cu un puternic sentiment de bucurie și mândrie patriotice au ascultat oamenii muncii cuvântarea rostită la posturile de radio și televiziune de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Trecând în revistă mărețele înnoiri care au dăruit României o nouă înfățișare, primul secretar al Comitetului Central al partidului și președintele Consiliului de Stat a arătat: „Tabloul luminos al realizărilor țării noastre oglindește voința neînfrântă a poporului român de a-și făuri o viață fericită, de a face patria noastră mereu mai bogată, mai înfloritoare. Avem convingerea că votul de la 7 martie va da expresie hotărârii întregului popor de a merge înainte, strins unit, pe drumul arătat de partid — drumul socialismului și al bunăstării și păcii”.

Eveniment de seamă în viața poporului, alegerile constituie punctul culminant al unei vaste campanii electorale, caracterizate printr-un puternic avânt patriotic, printr-o intensă activitate politică, a căror expresie elocventă au fost mii de înfiltri cu candidații și de adunări cetățenești, la care au participat aproape zece milioane de cetățeni. Pretutindeni, ele au prilejuit entuziaste manifestări ale atașamentului maselor față de politica înțeleaptă a partidului și guvernului, ale unității indestructibile a poporului în jurul încercărilor sale conducătoare, Partidului Muncitoresc Român.

Profundul democratism al vieții noastre publice își găsește ilustrare și în faptul că, în cadrul înfiltrărilor și adunărilor, au luat cuvântul peste o jumătate de milion de alegători, făcând 176.000 de propuneri valoroase cu privire la problemele economice, gospodărești, social-culturale, dintre care 30.000 au fost rezolvate până în prezent.

Astăzi cetățenii țării vor alege în Marea Adunare Națională și în sfaturile populare oameni pe care ei înșiși i-au propus din rîndurile lor — peste 142.000 de candidați dintre cei mai buni fii ai clasei muncitoare, țărănimii, intelectualității, gospodării vrednici și pricepuți ai treburilor obștești, care și-au dovedit prin fapte capacitatea, devotamentul și spiritul de răspundere în slujirea intereselor țării. Cel mai înalt for politic al țării, la fel ca și sfaturile populare, vor fi o oglindă fidelă a societății noastre noi, a forțelor care o alcătuiesc, strins îmbrăncite într-o indisolubilă unitate în jurul partidului și guvernului.

Mergind în această zi spre secțiile de votare, cetățenii țării au în jurul lor cel mai grăitor manifest electoral — imaginea vie a tot ceea ce s-a realizat, prin munca lor plină de elan și abnegație. Nu există familie care să nu simtă în traiful ei de toate zilele înfrunzirea binefăcătoare a acestor realizări.

Este un izvor de adîncă satisfacție și de încredere în viitor a milioane și milioane de cetățeni faptul că programul de înfăptuiri pentru care au votat la alegerile de acum patru ani — program cuprins în Manifestul F.D.P. din 1961, la baza cărui se aflau prevederile Congresului al III-lea al partidului — a devenit realitate vie.

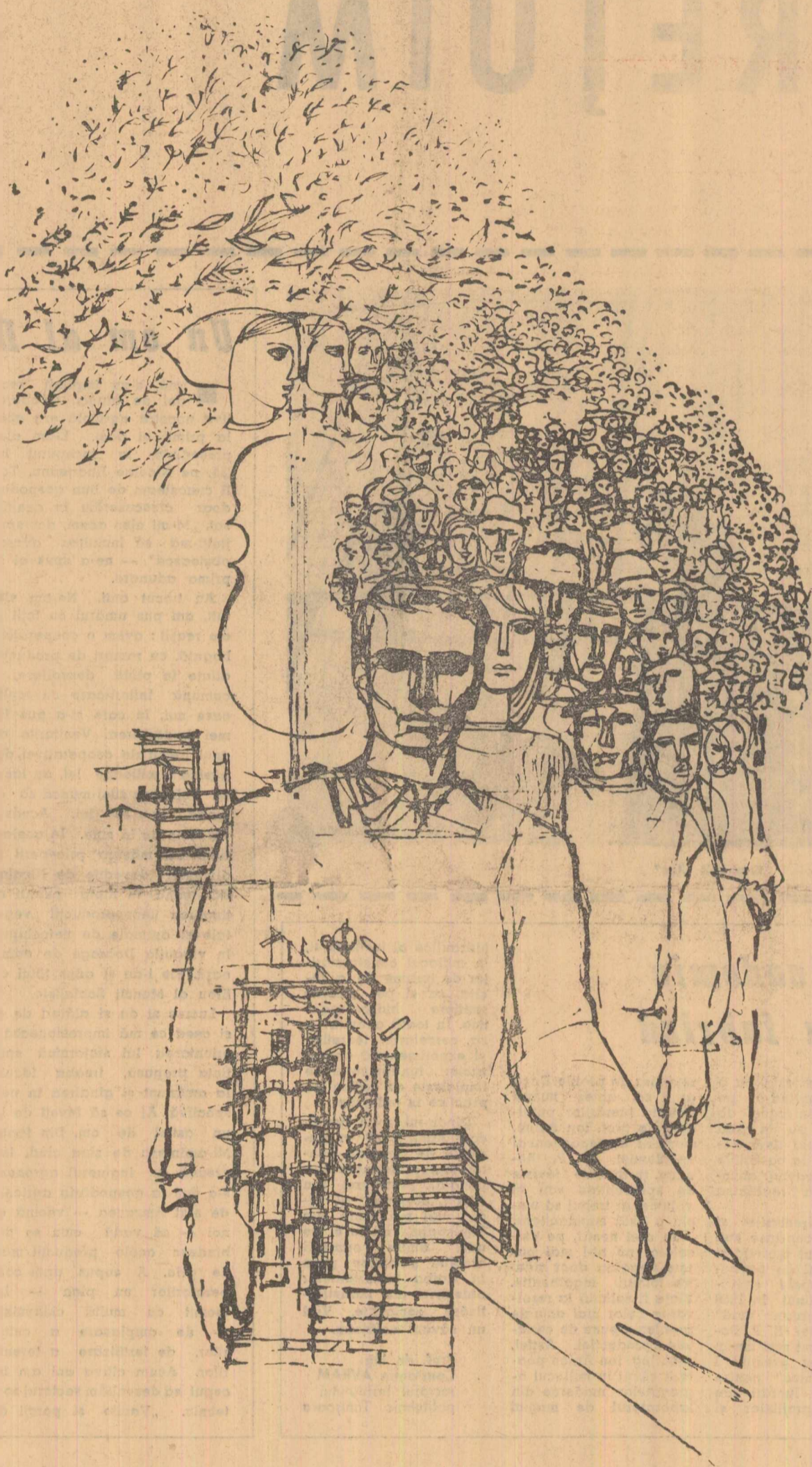
Votînd la 7 martie pentru candidații Frontului Democrației Populare, cetățenii țării dau glas voinței lor neclintite de a-și consacra întreaga energie, spiritul înnoitor, capacitatea organizatorică îndeplinirii cu succes a tuturor prevederilor planului de stat pe 1965. Ei sint însuflețiți de convingerea că, prin înfăptuirea obiectivelor ultimului an al șesenalului, vor pune un fundament trainic noului plan cincinal.

Fiecare buletin de vot dat Frontului Democrației Populare va însemna o aprobare din adîncul inimii a politicii externe a partidului și a statului nostru, o nouă manifestare a voinței poporului nostru de a lupta neabătut pentru cauza socialismului, progresului și păcii.

Eroica noastră clasă muncitoare, eliberată de cătușele exploatării, îndeplinindu-și cu cinste misiunea de clasă conducătoare a societății, exprimă prin votul ei de azi hotărârea de a face să crească și mai mult forța industrială a patriei. Țărănii cooperatori, muncind cu spor, cu ajutorul agrotehnicilor și al mașinilor, pentru a da țării recolte tot mai bogate, dau glas prin mandatul încredințat candidaților F.D.P. hotărârii de a face să înflorească agricultura socialistă — chezașa bunăstării lor și a familiilor lor. Intelectualitatea noastră, participantă activă la măreața operă de construcție socialistă, își afirmă voința de a-și consacra talentul și cunoștințele cauzei progresului patriei, înfiorării științei și culturii socialiste. Cetățenii din rîndurile minorităților naționale, conștienți că în țara noastră domnește deplina egalitate a tuturor oamenilor muncii, indiferent de naționalitate, concretizează în votul lor dragostea fierbinte de patrie, hotărârea de a urca noi trepte în făurirea vieții noi. Femeile, cărora, orînduirea socialistă le-a asigurat respectarea demnității de om și cetățean, își exprimă voința de a contribui la progresul și prosperitatea patriei, în numele fericirii căminelor și copiilor lor. Tineretul înconjurat de grija părintească a partidului și guvernului, votează pentru noi succese în înfăptuirea idealurilor sale.

Cetățenii și cetățene, oameni ai muncii de la orașe și sate!

Votul dat candidaților Frontului Democrației Populare va fi un vot pentru socialism, pentru pace, pentru viitorul fericit al patriei!

Desen de Octav Grigorescu

România, în trecut un colț vitregit, de sărăcie al Europei, merge pe un drum sigur, transformîndu-se într-o țară socialistă înaintată, cu un nivel tot mai ridicat de civilizație.

Acesta este rodul muncii entuziaste, pline de abnegație a minunatului nostru popor, liber și stăpîn pe propria soartă, conștient că tot ce a făurit și tot ce realizează slujește propășirii țării, făuririi unui trai mai bun pentru toți cei ce muncesc.

Din cuvîntarea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej la posturile de radio și televiziune

Noi linii electrice Azi, ora 6

Au început lucrările de construcție a liniei de 110 kV, cu dublu circuit, Medgidia—Palas—Constanța, menită să îmbunătățească aprovizionarea cu energie a zonei industriale a orașului Constanța. În scopul grăbirii ritmului de lucru, pe șantiier sînt folosite mașini și dispozitive de mare productivitate.

În construcție se mai află liniile Luduș—Slatina de 400 kV, Borzești—Galați și Paroseni—Ișalnița de 220 kV. Linia de foarte înaltă tensiune Luduș—Slatina va avea o lungime de 264 km. În anul 1944, în țara noastră nu a existat nici o linie de această tensiune, iar singura linie de 110 kV avea o lungime de 127 km.

Anul acesta se vor construi și de în exploatare aproximativ 1.500 km țesături de înaltă și foarte înaltă tensiune, prin care se va crea posibilitatea racordării la sistemul energetic național a unui număr mare de localități și obiective industriale. (Agerpres)

Asadar, azi la ora 6 dimineața, primul vot va cădea în urnă. Va fi al minerului din noua oraș de Valea Motrului, al betonistului de la barajul ridicat în calea Argeșului, al țărănicilor dintr-un sat al Bărăganului, sau al studentului din Clujul străvechi și tinăr — alegător emoționat de solemnitatea inițiului său gest de cetățean matur al țării. De la Sulina, unde soarele răsare cu cîteva minute mai devreme, și pînă la Sîmnicolau Mare, unde apune cu cîteva minute mai tîrziu, orele acestei zile se vor noti deasupra Dunării și Carpaților, consemnînd cu bătaia lor obișnuită trecerea a milioane de oameni prin fața urnelor. E o sărbătoare în toată puterea cuvîntului, o zi de înaltă răspundere cetățenească, o zi în care fiecare se va gîndi la ceea ce a făcut și pentru patria socialistă și ce are de făcut în viitor pentru îndeplinirea ei în același ritm susținut.

Construcții de locuințe

CRAIOVA (coresp. „Științei”) — În orașul Craiova au fost construite în ultimii ani numeroase blocuri de locuințe și edificii social-culturale. Centrul orașului a fost, în bună parte, reconstruit.

În oraș au fost ridicate trei mari cartiere de locuințe care totalizează 6.300 apartamente. Alături de noile locuințe s-au mai dat în folosință 6 școli și 5 complexe comerciale; aproape 20 km de străzi au fost asfaltate sau pavate. Anul acesta, în cartierele Calea București și Braza lui Novac vor fi date în folosință încă 1.500 apartamente, o școală cu 24 săli de clasă, două complexe comerciale. Primele trei blocuri de locuințe date în folosință în 1965 au primit la recepție calificativele „bine” și „foarte bine”. Un bloc turn cu 164 garsoniere se află în prezent în recepție.

La alt capăt al orașului, în cartierul Drumul Taberei, secțiile de votare 50 și 51 au fost amenajate într-o școală medie inaugurată în ultimii ani.

Atmosfera acestei zile, a acestei ore, se presimțea mai de mult. Am parcurs ieri prin București străzi mai vechi și mai noi, am trecut prin cartiere martore ale unor evenimente îndepărtate și prin cartiere foarte tinere, pentru care primul eveniment mai important vor fi alegerile de azi. În drumul nostru am întâlnit precum și așise, ponouri, săgeți indicatoare ale secțiilor de votare. Sînt 545 centre de votare în Capitală, 545 de urne împodobite cu flori, 545 de săli prin ferestre cărora se dezvăluie adeseori noua imagine a orașului.

Spre marginea Capitalei, pe marea bulevard al Muncii aflat într-o continuă înnoire, ne-a întâmpinat sursoarele acestei primăveri timpurii, fațada de metal și sticlă a Fabricii de mașini-unelte. Contururile ei sugerează într-o amplă imagine avîntul economic al Bucureștiului și al întregii țări.

Această înflorire a patriei socialiste a fost zăgăzită în cuvinte emoționante și mobilizatoare în cuvîntarea primului secretar al partidului nostru, cuvîntare care a reunit în jurul televizoarelor și aparatelor de radio mii și milioane de cetățeni. La alt capăt al orașului, în cartierul Drumul Taberei, secțiile de votare 50 și 51 au fost amenajate într-o școală medie inaugurată în ultimii ani.

— Cîți cetățeni vor vota aici? — am întrebat.

— 3.789. Ațîția au fost înregistrați și tot ațîția s-au verificat personal în liste. Și, bineînțeles, cei care s-au mutat aici în ultimele zile.

Într-adevăr, în blocurile 2 S 14, 3 S 14 și în altele, gospodăriile nici n-au apucat să-și aranjeze apartamentele. Votul lor de azi va fi legat de mutarea în noile locuințe — eveniment important în viața lor personală.

Pe seoseaua Ottenței, despărțită printr-o alee asfaltată de șirurile noilor blocuri, te întîmpină o altă școală care și-a deschis porțile în acest an școlar. Copiii veniți în ultima vreme în noul cartier vor descoperi în manualele lor că aceste locuri s-au numit pe vremuri „mahalaua Mărtășorului”. Cele două urne de aici vor primi voturile noilor locuitori ai modernului și elegantului cartier Mărtășor.

Pe seoseaua Giurgiuului, pe această largă magistrală a Capitalei, fațadele noilor blocuri s-au împodobit cu desenul viu și inspirat al scoarțelor rominești, firească expresie a bucuriei pentru evenimentul de azi.

În săli de club, la case de cultură, am întîlnit formații artistice aflate la ultima repetiție. Cîteva mii de artiști amatori vor aduce azi în fața secțiilor de votare melociuni și entuziasm, ritmul vesel al cîntecului și dansului românesc, în decorul noilor uzine și cartiere.

Asadar, în această atmosferă însuflețită, în acest decor optimist, azi la ora 6 dimineața, Bucureștiul se îndreaptă spre urne.

Paul DIACONESCU

SCHIȚĂ DE TABLOU

Tudor ARGHEZI

România noastră a făcut un mare pas înainte și altul în sus. Axul artelor și al culturii, mișcat încet, încet, trece astăzi și prin București... A fost întotdeauna la noi o forță de inspirație și idei. Nu e o exagerare care să placă. E o realitate. Aveam această imagine de adevăr la începuturile mele literare. Am păstrat-o și iată că acum se schițează clar.

Eram întîmpinat la cafenele frecventate, și cu deosebire la Capșa, de ironia celor agasați și de altă insistență a mea, că se întîmplă un alt lucru neobișnuit: simțeam și se spuneam pe față în gazete, că sub pașii noștri suna un mare gol. Simțeam la maximum și golul.

Golul s-a împlinit pînă a dat pe dinatară. Întii în răscoalele țărănești din 1907 și a doua oară în revoluția noastră socială, de unde au ieșit Republica și Socialismul.

Mă uit uneori îndărăt la toate etapele parcurse și văd că nu dădusem greș. Mă documentau su-

fletește rezultatele și cu deosebire starea și valoarea graiului nostru latin, cit și tezaurul adunat încă fără de știință de carte, al poporului de la muncă, admirabil în tot ce gîndise și cîntase.

În ultimii 20 de ani, într-adevăr, atmosfera nouă o cugetului și a sforțărilor fiecăruia din noi a dat fărîi incontestabile valori superioare. Alt în științe cit și în arte, cit și în gospodăria materială denumită economică, s-au iscat opere și personalități recunoscute și aplaudate pe toate teritoriile de mare civilizație.

Astăzi România nu mai e țara ignorată uneori cu multă rea voință, de anțorii. Paralel cu toate felurile culturale atinse, actele politice s-au acumulat și trăim o epocă de strălucit prestigiu al fostei noastre țărișoare în ochii globului întreg. Desigur că se poate

adăuga în paranteze că succesele noastre n-au plăcut peste măsură altor societăți politice. Axul s-a mișcat neînterupt, de aiurea în țara noastră.

Mi-aduc aminte că pe vremea regimurilor de stagnare ale timpului, apăruse o broșură scrisă și scoasă de conservatorii filipescani, intitulată „Unde duce socialismul?” Concluziile acestei filozofii boierești erau că socialismul duce la nimic și cel puțin la un dezastru național. Broșura tipărită în zeci de mii de exemplare, pe cheltuiela cluburilor și băncilor din sfera politică, cunoscută o difuzare unică pentru motivul că se vîndea cu cinci parale.

Aceste cinci parale erau simbolice, arătîndu-lă rău voie prețel ce se pune pe obolăduirile trecute.

lubite cititorule, ajunge să faci o comparație între ce fusese și ce este de față și într-adevăr. De aici înainte avem o unică datorie: să înmulțim strălucirea României în lume.

Aici votăm

Ștefan, prietenul meu

Pe Ștefan îl știu de când a pus prima dată piciorul pe platforma oțelăriei vechi. Cam de vreo 16 ani. Prietenii am devenit însă mai tîrziu. Fuseserăm amîndoi trimiși pește hotare să vedem cîteva mări oțelării. Cînd am revenit, ni s-a spus: „Voi trebuie să întrețineți cuploarele astea noi!”

Ne-am apucat de lucru. Ștefan a cerut o cabină — noi am botezat-o „birou” — și și-a improvizat acolo un pat. Nu mi-a dat explicații, dar eu am înțeles: munca la întreținere te obligă de multe ori să nu te dezlipiești zi și noapte de oțelărie. Ori de cîte ori era vorba să lucrăm la sudarea unei vetre, rămîneau pe platformă; împărțeam atunci mincarea și patul de câmpie. De bună seamă și munca la cuplor. Nu pot spune cîte vetre am sudat. Știu doar că au zburat cîteva ani și patul nostru s-a lustruit zdravăn.

Mai ales o întîmplare n-am s-o uit... Se produsese o avarie serioasă la unul dintre cuploare. A fost adus să se spună cuvîntul un bătrîn și priceput maestru reșițean. Concluzia: Cuplorul avea nevoie de reparație capitală, ceea ce ar fi însemnat scoaterea lui din funcțiune pentru vreme îndelungată. Atunci, prietenul meu a propus o soluție îndrăzneță, de reparație „din mers”. Operație dificilă, de mare răspundere, cerînd eforturi neobisnuite. Ajutat de noi toți, Ștefan a izbutit, de-a lungul doar a cîteva zeci de ore. Dar ce ore au fost acelea! Mii de tone de oțel au intrat apoi în circuitul economic al țării. E un singur fapt dintre atîtea altele care dovedesc o înaltă conștiință. De comunist.

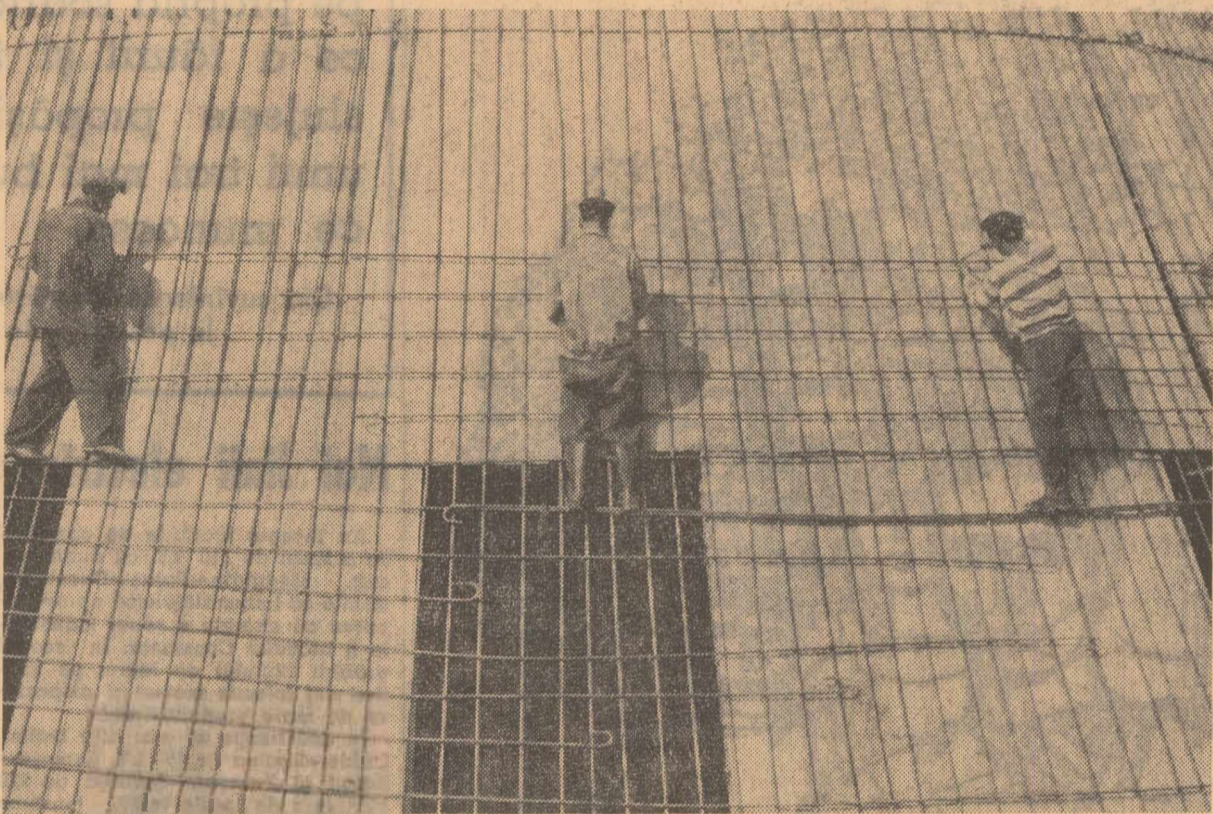
Cam acum un an și ceva vine la mine Ștefan. Mi-a împărtășit o idee ce-l preocupa: „Durata reparațiilor la cold poate fi scurtată la mai puțin de jumătate”. Îl știu ca pe un om îndrăzneț; cînd e vorba de ceva nou nu se lasă. Face totul chibzuit ca omul care măsoară de zece ori pînă tăie o dată. Eu am încredere în el și mi-a plăcut cînd vine cu soluții curajoase. Cum ne așteptam, noile metode au dat rezultate. N-am să recurg la multe cifre. Zărele au scris destul despre ele. Vreau să arăt însă că în oțelăria noastră s-au cîștigat, numai anul trecut, vreo 15 000 tone metal prin această intervenție; iar astăzi, la reparații, obținem indici la nivelul marilor uzine siderurgice din lume.

La producția de oțel, Hunedoara anulul 1965 = 32 de Hunedoare 1948! În procesul acestei însemnate creșteri, noi am acumulat o bogată experiență. Prietenul meu Ștefan a fost todeauna preocupat să transmită și altora zestrea lui de cunoștințe, căutările și eforturile înucununate de succes ale întregului colectiv. În timpul său liber a scris pînă ar două cărți de mare interes pentru oțelării. Cărți tehnice. Dar în același timp, din paginile lor se degajă pildurotul drum de creație al unui muncitor crescut sub socialism.

Noi, hunedorenii, l-am propus pentru a doua oară candidat în alegerile pentru Marea Adunare Națională. Cei care îl vor da astăzi votul știu bine despre cine este vorba. Prietenul meu e Ștefan Trișea. Prim-maistru oțelari și Erou al Muncii Socialiste.

Aurel STANCIU, maistru oțelari, Hunedoara

ÎI CUNOAȘTEM ÎI PREȚUIM

Oamenii „les”

La cîteva zile după venirea mea la Timișoara, ca profesor la Institutul politehnic, am auzit vorbindu-se foarte mult despre studentul Ion Anton. Aveam să-l cunosc mai bine în ianuarie 1949, cînd absolutul și-a susținut proiectul de diplomă, obținînd titlul de inginer electromecanic cu mențiunea „Magna cum laudae”. A rămas asistent la catedra de mașini hidraulice. Paralel cu munca depeșă la catedră, ca asistent, apoi ca șef de lucrări, conferențiar și profesor, omul de știință se face cunoscut printr-o serie de studii și lucrări valoroase. Remarcabilă fîm pare capacitatea sa creatoare, fundamentată pe o înaltă competență teoretică și practică. Studenții pe

La Academie și la fabrică

care îl progătește, cu o dăruire egalînd-o pe cea închinată muncii de cercetare, au în față exemplul unui tînăr savant format în condițiile oriînduirii noastre, ancorat dintr-o realitate socialistă. Pentru cercetările și rezultatele cuprinse sub titlul „Studiul teoretic și experimental de cavitație la pompele centrifuge” a obținut în 1958 premiul „Traian Vuia” al Academiei R. P. Romîne. Doi ani mai tîrziu, i se conferă premiul I „Științe tehnice” pentru mai multe lucrări din domeniul profilelor și

relelelor de profile. Dacă ar fi să notez numai titlurile lucrărilor publicate de prof. Ion Anton, membru corespondent al Academiei R. P. Romîne, în diverse reviste de specialitate sau în volume, ar trebui să umplu o listă substanțială. În anii noștri, pe cercetător nu ni-l mai putem imagina doar printre tomuri îngîbenite. Viața îl solicită la rezolvarea celor mai actuale probleme puse de cerințele producției. Astfel, prof. ing. Ion Anton poate fi văzut în mijlocul agregatelor moderne din laboratorul de mașini

hidraulice al institutului, în mijlocul constructorilor de turbine de la Reșița, ca și pe diferite șantiere hidroenergetice. În toată activitatea sa, cercetarea teoretică și experimentală cu caracter fundamental se împletește cu aplicațiile practice în industrie. Dîndu-mi votul pentru candidatul F.D.P. în alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională, profesorul Ion Anton, proiectat al Institutului politehnic din Timișoara, vîd în el pe unul dintre oamenii creației științifice puse în slujba intereselor obiective ale industrializării socialiste. Văd un savant cetățean.

Prof. dr. ing. Constantin AVRAM, rectorul Institutului politehnic Timișoara

Un om al Dobrogei noi

Îată, s-au împlinit zece ani de atunci. Cooperativa noastră agricolă era abia la primul ei paș. L-am ales președinte, la începutul lui '55, pe Nicolae Hudîțeanu. Toți îl cunoșteam de bun gospodăr, doar crescuserăm în același sat. „M-ați ales acum, dar sprîjiniți-mă să înmulțim averea obștească” — ne-a spus el la prima adunare.

Au trecut anii. Ne-am sături, am pus umărul cu toții și am reușit: avem o cooperativă bogată, cu ramuri de producție aflate în plină dezvoltare, o comună înfloritoare cu multe case noi, în care și-a pus temelii bunăstarea. Veniturile de anul trecut ale cooperativei, depășind 8 milioane lei, au făcut ca valoarea zilei-muncă să ajungă la 50 lei. Aceasta vorbește de la sine. În același timp dă măsura priceperii și dirigenției dovedite de Nicolae Hudîțeanu în lupta pentru atingerea unor producții vegetale și animale de neînchipuit în vîlguita Dobrogei de odinioară. Ele l-au și adus titlul de Erou al Muncii Socialiste.

Lucrez zi de zi alături de el și ceea ce mă impresionează e orientarea lui statornică spre ținta propusă, treaba făcută la amănunț și gîndirea în perspectivă. Ai ce să înveți de la un astfel de om. Din fapte. Mi-amintesc de ziua cînd, împreună cu inginerul agronom, s-a dus la gospodăria agricolă de stat Amzeaca — vecină cu noi — să vadă cum se dobindesc acolo producții mari de grîu. A supus apoi cooperativitorilor un plan — înlocuit cu multă chibzuință — de amplasare a culturilor. Acum cîtiva ani am început să dezvoltăm sectorul zootehnic. „Vaciile și porcii au

condiții bune de creștere în această zonă cerealeră de la noi” — ne arăta el atunci. O parte dintre cooperativii priveau la început cu neîncredere o asemenea idee. Veniturile mari pe care le-am realizat în anii următori au adăverit însă propunerea lui. S-au introdus raze infraroșii la creșterea porcilor, iar acum se amenajează instalația pentru mulsul electric al vacilor. Un bun gospodăr. Cei zece ani plini o dovedesc. Hudîțeanu a știut să se apropie de oameni și să mobilizeze priceperea și puterea lor de muncă pentru a pune în valoare ceea ce se cheamă „marile posibilități pe care le oferă agricultura socialistă”.

Țirziu, la sediul cooperativei agricole îl găsesc deseori pe președintele nostru. Zăbovesc peste fol. În carmelul său personal sînt tot felul de însemnări zilnice. Urmărite riguros. Aîături de sarcini care privesc producția agricolă, cîtești și altele mai aparte, care vorbesc de grija față de om. Într-o seară mă aflam, împreună cu președintele, la sediul cooperativei agricole. De la dispensar, medicul ne-a anunțat că Paraschiv Fiscuț, mecanic la cooperativa noastră, este grav bolnav. Hudîțeanu a pornit-o grabit spre dispensar, apoi a telefonat la Negru Vodă. N-a avut liniște pînă cînd nu a văzut sosind mașina sanitară.

Om al Dobrogei noi, pentru a doua oară propus candidat în alegerile pentru Marea Adunare Națională, căruia îi dăm votul nostru.

Silvestru GHIMICI, lucrător în cooperativa agricolă de producție Comana, Dobrogea

Tinerețe, îndrăzneală, urbanistică

În arhitectură, în urbanism, 32 de ani însemnă o vîrstă încă tînă, chiar foarte tînă. Și totuși, pînă la această vîrstă, Augustin Presecan a fost șeful colectivului care au proiectat cartierele Grigorescu, Abator și Gheorghieni. Tot altele „examene” trecute cu succes. A confirmat din plin încrederea noastră, așa cum va confirma, sînt convins și să mobilizeze priceperea și puterea lor de muncă pentru a pune în valoare ceea ce se cheamă „marile posibilități pe care le oferă agricultura socialistă”.

Țirziu, la sediul cooperativei agricole îl găsesc deseori pe președintele nostru. Zăbovesc peste fol. În carmelul său personal sînt tot felul de însemnări zilnice. Urmărite riguros. Aîături de sarcini care privesc producția agricolă, cîtești și altele mai aparte, care vorbesc de grija față de om. Într-o seară mă aflam, împreună cu președintele, la sediul cooperativei agricole. De la dispensar, medicul ne-a anunțat că Paraschiv Fiscuț, mecanic la cooperativa noastră, este grav bolnav. Hudîțeanu a pornit-o grabit spre dispensar, apoi a telefonat la Negru Vodă. N-a avut liniște pînă cînd nu a văzut sosind mașina sanitară.

„Nu cu mult timp în urmă, pe plămîșe se contura imaginea noului cartier Grigorescu. Compoziția era interesantă și îndrăzneță, problemele economice, necesitățile funcționale își găseau o rezolvare inspirată, tînînd seama de decorul natural, de caracteristicile terenului, de liniștea și dorința de frumos a viitorilor locuitori ai cartierului. Așa cum se profila, proiectul aducea mîrturie unui spirit lucid, cercetător, angajat cu fermitate pe o direcție nouă, modernă. Liniile prefîgurate verticalele de beton aveau în ele vibrația creației autentice. O dată cu acest prim proiect al său de anvergură, Presecan își afirmă o maturitate repede dobîndită. Și totuși... Îl vedeam îndrăgînat, închinat, preocupat de continua perfecționare a ideilor sale.

Astăzi, între Somaș și dealurile Hoia și Cetățuia, proiectul cartierului Grigorescu a devenit o realitate. O tînă vîrstă urbanistică. „Îmi amintesc de o scenă petrecută în balconul locuinței sale, care, printr-o coincidență, se află în fața noului cartier pomnit mai sus. Priveam din balcon, în vreme ce din cameră se auzeau acordurile unui concert de Beethoven. Augustin Presecan mi-a mărturisit atunci că de multe ori, după orele intense din atelier, stă în balcon, privind „plămîșea” naturală a proiectului. Mi-am dat seama că, de fapt, conștient să lucreze, că pasiona ideilor și a profesiunii sale îl urmărea tot timpul.

„Cînd mă gîndesc la acest tînăr, căruia i s-a încredințat recent o lucrare de maturitate și de înaltă răspundere — schița de sistematizare a Clujului, îl revăd mai ales în acele momente de pornire intimă, profundă, în care îmi spune: vreau să devin candidat de partid. Ca membru de partid mai vechi, am sprîjinit din inimă această dorință fierbinte. Ea se adăuga, ca o completare firescă, la viața și munca, la seriozitatea și responsabilitatea cu care arhitectul Presecan înțelege să-și îndeplinească îndele. Să-și slujască orașul.

Vasile LAPUȘAN, tehnician D.S.A.P.C.-Cluj

Și nu numai cu mintea

Am s-o visez pentru a doua oară. Elena Popescu este inginerul agronom al cooperativei noastre agricole de producție. Nu mult după ce a venit să muncească alături de noi, ne-am gîndit s-o propunem pentru alegerile de deputați în statul popular raional. O tînă ini-măscă, săditoare, apropiată de oameni. Una este să-ți vorbească cineva privindu-te de sus: „Iată așa și pe dîncolo că eu sînt tobă de carte”, și alta e să-ți arate cu răbdare de ce e bine să faci așa și nu altminteri. Pentru că, vedeți, pînă acum cîteva vreme multe din metodele agrotehnice moderne nu erau cunoscute de noi și nu ne-am deprins cu ele cît ai bate din palme. Ea ne-a deprins cu multe alte lucruri folositoare în serile de iarnă, la învățămîntul agrotehnic. Nu predă nu numai cu mintea, ci și cu sufletul. Și deodată pricepi de ce nu era bine cum lucrai înainte și de ce e mai avantajos cum zice la carte. O ascuți și parca vîd ai ști tot mai multe. Mă vîd pe mine ca de odinioară lucrînd pe un petic de pămînt și socotesc cîte am avut de învățat ca să pot conduce azi o echipă.

Mai mult de trei mii de hectare cad în grija inginerului nostru agronom. Treabă pentru tot anul. Își găsește însă timp și pentru alte probleme ale comunei noastre. Cînd o vezi la cîmîn sau la o rîspînie de ulie stînd de vorbă cu oamenii, sîtuindu-se gospodărește, zici că aici în Vasilăști s-a născut. Spunea cineva nu și nu într-o adunare și avea temel să zică: „Am ales-o deputată raională și bine am făcut.” Cu ajutorul ei și al celorlalți deputați comunali am construit în aceste patru ani o școală și cinci săli de clasă și laborator, o casă de naștere; am renovat cîmînul cultural și dispensarul, comuna a fost electricificată și radiolincată.

La întîlnirile care s-au ținut zilele acestea cu tovarășii Popescu și ceilalți candidați ne-am propus să mai ridicăm niște construcții gospodărești, să împrejmuim școlile și cîmînul, să înălțăm un cîmîn cultural în satul Nucii prin contribuție voluntară.

Ioana ION, șef de echipă, cooperativa agricolă de producție din comuna Vasilăști, raionul Oltenița

Virtutea exactității

În cabina locomotivei mele am zărit o umbră. M-am furișat cu pași de pisică. Am urcat încet scara. Un înțac în uniformă școlii noastre profesionale îmi luase locul. Se juca de-a mecanicul. Striga unul fochist imaginariu: — Dă-i cărbuni!

Cu minile pe manete, aplicat în față, scruta zarea. (Și eu trecusem în copilăria mea prin astfel de momente).

Tîncul care se urcase clandestin acum 15 ani în cabina locomotivei mele este astăzi unul dintre cei mai buni mecanici de locomotivă Diesel din depoul nostru C.F.R.-Ploiești. Îl cheamă Anghelache Moșescu. Iar pînă să ajungă în cabina modernă mașini — una din minidrăile industriei noastre socialiste — Anghelache a fost, pe rînd, lăcătuș, fochist și mecanic de locomotivă cu aburi. L-a plăcut mereu să învețe, iar drumul l-a condus spre tehnica cea mai nouă în transportul feroviar.

Adevăratul ferelist e omul exactității la secundă. Anghelache a trecut cu succes prin „școala” severă a graiului de circulație. Disciplina, seriozitatea, buna organizare a mun-

cii l-au împus chiar și în ochii celor mai vîrstnici și mai experimentați dintre mecanici. Un amănunț cu „greutate”: remorchează în trenuri de bune condiții trenuri de mare tonaj. Intr-un cuvînt, lucrînd alături de el, simți că este un om crescut în zilele noastre. Un om nou, pe o mașină nouă. (Acum, firește, are și el „încălzi” lui care visează să-i ia în cabină, la pupitură Diesel-ului).

Ce să vă mai spun? Într-una din aceste dimineți mergeam grabit spre depou. În fața unei vitrine se strînseseră mai mulți oameni. Tovarăși de-al mei de muncă. De la depou. — Ce faceți aici?

Mi-au făcut loc și mi-au arătat un alîș electoral. Anghelache Moșescu a fost propus candidat al F.D.P. în Marea Adunare Națională, circumscripția nr. 3 Ploiești. Pînă la depou am tot discutat, bucurîm, despre omul care ne va reprezenta în marele stat al țării. Pînă la depou am discutat numai despre Anghelache al nostru...

Gheorghe VASILESCU, mecanic de locomotivă Depoul C.F.R. Ploiești

Un flu de oșan — 12 cu fost el la părinți — un simplu lucrător forestier, trece prin școli și iată-l medic. Mi-amintesc de primăvara lui '48, cînd la unitatea de industrializare a lemnului din Bixad a venit într-o zi Văsiți al lui Dumitru Petre din satul Triș. Eram conștienți, copilărisem împreună. Îl plăceau cărțile, citea tot ce-i pîca în mînă. Toamna am fost trimiși împreună la școala profesională forestieră din Sighet. Trei ani au trecut repede și apoi ne-am întors la Bixad. Eram de acum calificați. Gate-risți. La numai un an, Văsiți a plecat la Oradea, a urmat facultatea muncitorească și apoi s-a înscris la Cluj, la institut.

De la gater la medician... Așa ceva era de neînchipuit acum 20 de ani. Cîți dintre oșeni isprăveau mai mult decît școala primară? Iar un mare număr rămî-

neau cu totul în afara științei de carte. Călea urmărită de Vasile Pop, primul doctor oșan, dezvăluie înțelesuri care nu pot scăpa nimănui. Dirigența aspră a neamului său și încurajarea caldă a partidului l-au ajutat să urce pe scările deloc ușoare ale științei.

Și Văsiți Pop s-a reîntors în Oaș — a cerut el să fie repartizat aici — mînat de dorința de a-și pune cunoștințele în slujba sănătății oamenilor din rî-

dui cărora plecase. Oașul nu avusese medic pînă la eliberare. De astă dată Văsiți nu era singurul. Oamenii l-au primit bucurîși. Văsiți muncea nu numai pe lîrîm medical. Ca responsabil al brigăzii științifice, doctorul nostru a început să străbată raionul de la o margine la alta. Cu o adîncă pasiune și convingere. Îl vîd adesea la noi în Bixad. Mă gîndesc: ce ar fi ajuns aldată el, unul din duzina de „coconi” (cum sînt numiți pe la noi copiii) ai împovăratului Dumitru Petre din Triș?

Îată-ne astăzi cu toții la vot. Printre candidații propuși a fi aleși în Statul popular regional Maramureș se află și medicul Vasile Pop — directorul spitalului raional din Negrești.

Gheorghe CAINA, lucrător forestier din Bixad, regiunea Maramureș

Al doisprezecelea „cocon”

neau cu totul în afara științei de carte. Călea urmărită de Vasile Pop, primul doctor oșan, dezvăluie înțelesuri care nu pot scăpa nimănui. Dirigența aspră a neamului său și încurajarea caldă a partidului l-au ajutat să urce pe scările deloc ușoare ale științei.

Și Văsiți Pop s-a reîntors în Oaș — a cerut el să fie repartizat aici — mînat de dorința de a-și pune cunoștințele în slujba sănătății oamenilor din rî-

dui cărora plecase. Oașul nu avusese medic pînă la eliberare. De astă dată Văsiți nu era singurul. Oamenii l-au primit bucurîși. Văsiți muncea nu numai pe lîrîm medical. Ca responsabil al brigăzii științifice, doctorul nostru a început să străbată raionul de la o margine la alta. Cu o adîncă pasiune și convingere. Îl vîd adesea la noi în Bixad. Mă gîndesc: ce ar fi ajuns aldată el, unul din duzina de „coconi” (cum sînt numiți pe la noi copiii) ai împovăratului Dumitru Petre din Triș?

Îată-ne astăzi cu toții la vot. Printre candidații propuși a fi aleși în Statul popular regional Maramureș se află și medicul Vasile Pop — directorul spitalului raional din Negrești.

Gheorghe CAINA, lucrător forestier din Bixad, regiunea Maramureș

„Neobosita Vera”

La fabrica „Victoria” din Oradea a avut loc cu luni în urmă o emoționantă înfîlnire cu vechi salariați, ieșiți la pensie de-a lungul anilor. S-a discutat despre foștele locuri de muncă și despre înălțarea lor actuală; despre noua tînerețe a întreprinderii și despre bătrînețea asigurată, prin grija statului nostru socialist. Frumoase clipe. Spre sfîrșit, după programul artistic, invitațiilor le-au fost dăruite cărți cu dedicații din partea conducerei fabricii. Era de față și pensionara Balog Veronica — candidată în circumscripția orășenească în care locuiesc, nr. 39 — Oradea.

Mai toți cei care o cunoaștem ne-am deprins s-o numim „neobosita Vera”. În cei 15 ani de cînd e deputată a dovedit că-și merită cu prisosință renumele. De cîte ori n-o vedem,

cu tînerească energie în fruntea acțiunilor de înfrumusețare a micului nostru colț de oas. De altminteri, cînd o arăți, e în mijlocul cetățenilor. Se simte că a trecut prin școala muncii din fabrică. Știe să-și apropie oamenii, să le afle preocupările, nevoile, știe să-i ajute. Cu statul, cu fapta în care e întrețesută o înțelepciune delicată.

Într-o familie aflată la un pas de divorț, cuvîntul ei a adus luciditate și înțelegere, în alt loc a trezit simțămîntul răspunderii unor părinți față de educația copilului lor, neglijat. Admir interesul, stăruința și căldura pe care le pune în tot ceea ce face. Cîteodată fapte mici, aproape de nevădat în seamă, dar care întretin un anumit climat cetățenesc — de la imboldul pentru un aspect cît mai îngrîjit al străzii pînă la rusinarea vînzătorului certat cu politețea. Față de ea, respectul e un act reflex.

Un fost muncitor, om la vreo șaptezeci de

ani, care obișnuiește în zilele însoțite să-și petreacă ceasurile de odihnă în parcul din fața Teatrului de stat — l-am preferat de înfîlnire al pensionarilor — îmi spune despre candidata noastră: „Înțeleg că femeie, de cîte ori o vîd sînt sigur că e pornită cu o treabă anume... și sînt sigur că asta așa cum știu că în fiecare 18 ale lunii vine poștașul să-mi aducă pensia”.

I-am dat dreptate. Pentru Balog Veronica, timpul înseamnă activitate. Într-o vreme era văzută adeseori intrînd în casa unei soții de inginer. Voia s-o antreneze și pe tînăra casnică în activitatea obștească. S-a apropiat de ea ca o mamă. Astăzi soția inginerului este secretara comisiei de femei din cartier. Neobosita Vera ne mărturisește adesea că se simte în acest colț orădean ca într-o mare familie. Doar e candidata noastră.

Ioan DINDELEGAN, pensionar

ARGUMENTE

La ora cind apar in Bucuresti paginile de fafa, milioane de oameni se indreapta spre centrele de votare, pe strazile cartierelor noi si vechi, pe ulitele satelor, pe puntile va-poarelor rominesti si pe micul teritoriu al reprezentanțelor noastre diplomatice si comerciale din strainatate, pretutindeni unde exista cetateni majori ai Rominiei socialiste.

Intregul popor paseste spre urne cu un puternic sentiment de satisfactie pentru realizările dobindite pînă acum în toate domeniile de activitate, realizări strins legate de munca si viața fiecărui cetățean al Republicii noastre. Drumul construcției socialiste trece prin hala modernă, luminoasă, unde lucrează muncitorul și inginerul, prin ogorul lucrat cu mijloace mecanizate, prin apartamentul în care locuiește azi sau va locui mine omul muncitor împreună cu familia lui, prin școala în care învață el sau vor învăța copiii săi.

Temeturile pe care se sprijină votul cel vor da azi Frontului Democrației Populare și care au stat la baza propunerii de candidați ai F.D.P., înfăptuirile obținute pînă acum și cele pe care își propun să le obțină de acum înainte — iată subiectul miilor de adunări cetățenești care au avut loc în ultimele săptămîni pe întreg cuprinsul țării, iată argumentele vii, inspirate de munca și de viața personală și obștească a fiecărui alegător, pe care le-au adus în această campanie electorală oamenii muncii.

Rîndurile de mai jos, prin care cetățenii cu ocupații și vîrste diferite, din colțuri diferite ale țării, răspund la ancheta redacției noastre, cuprind cîteva din aceste argumente.

Păduri de metal

Performanțele poporului

În 1951, puțin după înființarea uzinei de strunguri din Arad, cînd am fost angajat aici ca proiectant, prima mea curiozitate a fost să aflu cîte strunguri s-au fabricat în primul an. Am aflat că patru. Cît producem acum într-o jumătate de zi.

Fără să fac simplificații matematice, la care m-ar ispiți poate meseria mea de inginer, vreau să spun că între pașii înaintați ai uzinei și viața fiecărui din noi există o paralelă strînsă și clară, aproape ca într-o formulă.

Acum trei ani, pe poarta uzinei a ieșit strungul 10.000. Mi-am notat că la 30 ianuarie 1964, cînd am primit cheia noului apartament (unul din cele 214.000 despre care manifestul F.D.P. amintește că au fost construite în ultimii cinci ani) ne aflam la strungul 15.473.

Să nu ne lăsăm însă purtați de cifre. Aici e vorba de ceva și mai important: calitate, performanțe. Carte de vizită este noul strung revolver, cu înscrierea programului pe bandă magnetică. Producem nouă tipuri de strung, despărțite de vechile strunguri prin ero întregi ale teh-

nici moderne. Ele se exportă în peste 30 de țări.

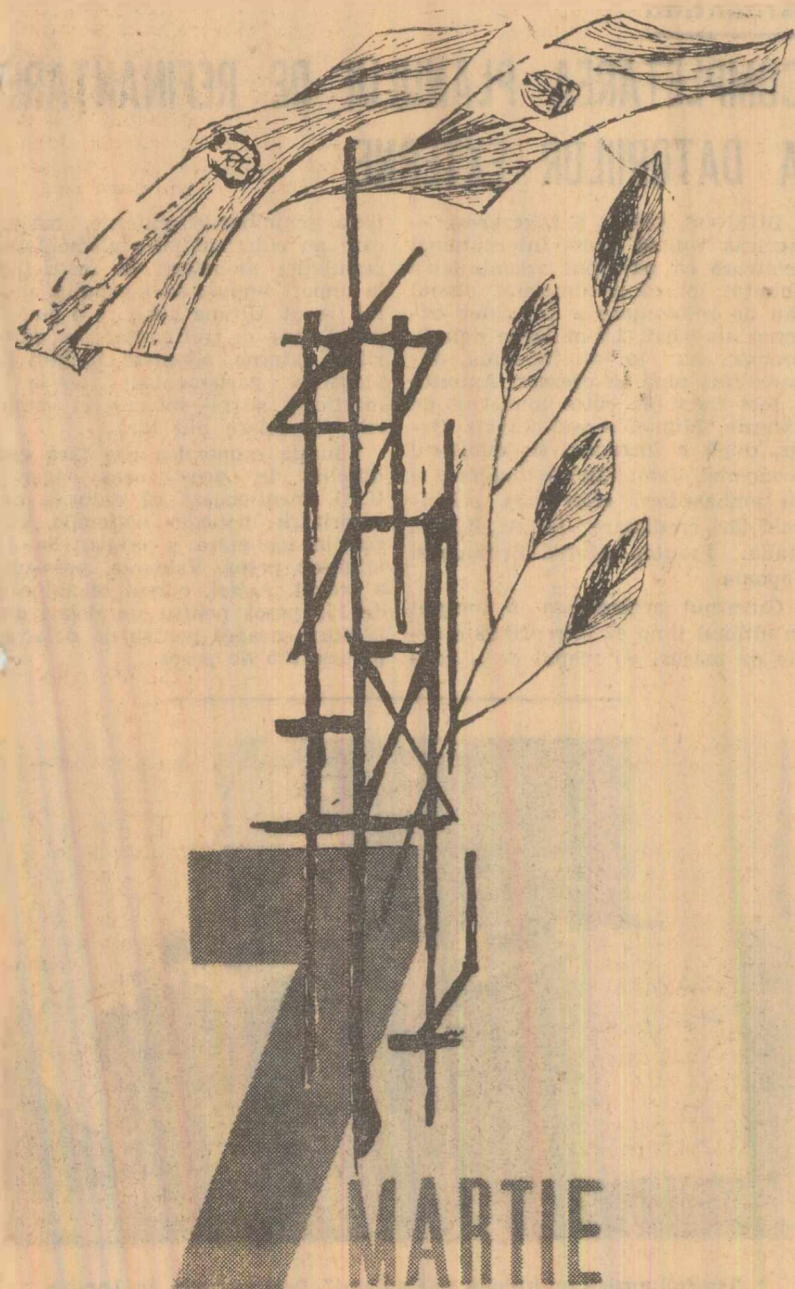
Acum, să ne plimbăm privirile și în jurul uzinei bătrînului „oraș de pe Mureș”, despre ale cărei începuturi modeste scria Francisc Munteanu în romanul său.

În unele puncte, noile întreprinderi și cartiere au preschimbărit atât de adînc peisajul, încît aproape că numai Mureșul a rămas ca termen de comparație.

Iar acum, să ne plimbăm privirile și mai lărg în jur: în inima locomotivei Diesel, în mîntuliatul tractorului și camionului, în mecanismele de mare precizie și turbinele din hidrocentralele stau piese realizate cu ajutorul strungurilor arădene, iar noi, la rîndul nostru, depindem de toți ceilalți; și toți împreună, aplecați peste marile planuri trasate de partid cu siguranță și claritate, muncim să ridicăm și mai mult performanțele mașinilor noastre și ale poporului nostru, de care sîntem mîndri.

Iată pentru ce votăm.

Ing. Marin MITRAN

Desen de Constantin Pohrib

Telegramă

Aici, la hidrocentrala de pe Argeș avem mult de lucru. Săpăm la noua albă a râului. Pentru cuvînte ne rămîne mai puțin timp. Vrem să spunem numai atît: sîntem mîndri de construcția noastră, de țară, de Partidul Muncitoresc Român. Ne vom da cu toții votul pentru candidații F.D.P.

La ora cînd vom introduce votul în urnă, brigada noastră de mineri exavează al 64-lea inel la tronsonul amonte din galeria de fugă. Aceasta este deocamdată, partea noastră din milioanele de kilowați prevăzuți prin marile construcții energetice de la Argeș și Porțile de Fier, despre care amintește manifestul F.D.P.

PAVEL OTET, șef de brigadă; VICTOR

SOLOMONEANU, șef de schimb; MARIN BURCUȘ, muncitor

Prietenia frățească

Eu și familia mea, la data de 7 martie, o să votăm pentru unitatea cea mare pe care o reprezintă Frontul Democrației Populare.

Am muncit din greu, de tînr, pentru că eram cel mai mare dintre cei șase frați. Banca și cămătarul te amenințau mereu, ipoteca înghițea ca o gură lacomă mereu alte pămînturi din sat, iar țărănul era slab în fața așilor puteri, că toți cei cu bani și putere se uneau împotriva lui.

Azi trăim altfel. Sînt 15 ani de cînd m-am înscris în cooperativa agricolă de producție din Acățari. Avem spor, în casă avem lumină electrică, iar pe cîmp lucrează mașinile făcute de muncitori. Altfel, fiecare cu plugul și sărăcia lui, n-ajungeam departe — azi scoatem aproape patru tone de porumb la hectar, peste 23 tone de sfeclă de zahăr, de la fiecare vacă luăm aproape două tone de

lapte, mi-au ieșit cite 15 lei pe ziua-muncă și încă o dată pe așt în produse și am avut 325 zile-muncă pe anul trecut. Și toate astea le datorăm puterii populare: așa cum a spus la radio tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, la temelia puterii populare stă alianța dintre muncitorii și țărani; unitatea celor ce muncesc, prietenia frățească între romini, maghiari, germani și toți ceilalți. Întregul popor se prezintă la vot strîns unit în jurul partidului, votînd cu încredere candidații Frontului Democrației Populare. Noi, aici în Acățari, ne-am unit, 530 de familii, în cooperativa agricolă de producție; o să votăm toți ca unul, nu numai la urnă, dar și prin munca noastră unită.

Sotă-mări IMRE
țărăn din Acățari, regiunea
Mureș-Autonoma Maghiară

Raritățile de odinioară și cele de acum

Lavile înguste, paturi cu culcuș de paie, vetre descoperite și înegrita de lumină, mese și scaune șubrede, fiare vechi de plug — cînd am început să colecționez, în 1938, am fost sfătuit să mă las de aceste „vechituri”, care nu prezintă nici un interes; mai ales că, pe atunci, în Lupșa noastră și în așezările înconjurătoare din Munții Apuseni se găseau din belșug asemenea obiecte, evident banale, cum banală era sărăcia moșilor.

Azi, aceste obiecte au devenit rarități, piese de muzeu. În schimb, lucruri care altădată erau foarte rare în sărăca țară a moșilor — aparate de radio, biblioteci, covoare de lînă — încep să capete răspîndire și ne-am obișnuit cu ele cum ne-am obișnuit cu porurile de piatră peste Arieș, cu școala de opt ani, cu șoseaua națională, cu biblioteca de 6.000 de volume și cu sufele de case noi.

Primele o sută de obiecte, pe care le colecționasem ca să fac lecțiile mai in-

teresante, le-am ținut în cancelaria școlii, că n-aveam unde să le țin. Politicienii din trecut mi-au promis de cîteva ori, înainte de alegeri, sprijin pentru un mic muzeu, dar „verba volant”, cuvintele zburau, și mai ales promisiunile lor electorale. Azi, muzeul din Lupșa a căpătat prin grija statului o clădire cu 12 încăperi, are un fond anual de 20.000 lei, cuprinde 5.500 obiecte, cîteva fiind unice și atrăgînd specialiști din diferite țări, iar numărul vizitatorilor de anul trecut și din primele două luni ale acestui an trece de 20.000.

Am acum 57 de ani, sînt responsabilul muzeului etnografic sătesc din Lupșa și voi vota pentru politica partidului, care a făcut din sărăcie un lucru tot mai rar și din îndestularea un bun ce a pătruns și pîtrunde și în modestele case ale moșilor.

Pamfilu ALBU
învățător

Temeiuri de beton armat

Constructorul pe unde trece sădește clădiri. În Moldova s-au înălțat păduri întregi de beton și de cărămidă. Constructorii din țară simt o mîndrie legitimă pentru biografia lor bogată și pentru trecutul lor patrecut pe tot felul de șantiere.

Sînt unul dintre ei, Viața de ucenic, la o întreprindere particulară din București, a fost plină de amărăciune — muncă pe spatele, mîncare pe apucate, somn pe saci de ciment prin subsoluri.

Șase ani din viața mea în anii de după eliberare sînt legați de construcția complexului cinematografic de la Buftea, a cărui conducere mi-a fost încredințată. În 1959, am trecut pe șantierul fabricii de zahăr Bucecea, care trebuia terminată într-un timp record — 18 luni — și care a fost gata înainte de termen.

Șesul Bahluiului, în 1960, l-am găsit plin de ciulin: arderea lor a fost prima noastră „operație”. În '62 s-a terminat aci modernă fabrică de ulei, iar acum se întinde întreaga zonă industrială a Iașilor: fabrica de mobilă curbată, u-

zina metalurgică, fabrica de tricofajă, depozitul de vinuri care poate cuprinde 400 de vagoane, o pară la centrala electrică de termoficare, fabrica de mase plastice și noua hală a atelierelor Nicolina.

Mulți alți constructori, care au lucrat la Brazi, Brăila, Piatra Neamț și la toate celelalte mari obiective pomenite în manifestul F.D.P. vād azi în urma lor și în fața lor construcții imponente și importante, piloni puternici sînt la temeliiile Rominiei industriale de azi. Marin Miștelu e azi sudor de înalt calificare, membru al comitetului orășenesc de partid, Vasile Scinteia, cel mai bun dulgher al nostru, e azi cunoscut din paginile gazetelor; tot mai mulți constructori se instalează în locuințe moderne și confortabile, își ridică nivelul de cunoștințe (eu însuși termin anul III la facultatea de construcții) și participă la bogata viață obștească a țării. Sînt cîteva din temeiurile de beton armat pe care stă votul nostru din 7 martie.

Ion MELICESCU
constructor

Vedem pînă departe...

Ne-am fotografiat special pentru acest prilej. După cum puteți vedea în caz că ne numărați, sîntem nouăsprezece. Am stat de vorbă între noi și l-am pus pe Corneliu, care e mai priceput la condei, să vă scrie cele de mai jos, în numele nostru, al tuturor:

Sîntem, toți, elevii unui an (III G) de la școala profesională a Combinatului siderurgic Galați, marele nou-născut de mine al țării, acum în construcție. Noi ne-am născut după 23 August 1944: cel mai bătrîn dintre noi, Nicolae Găfton, are 20 de ani, iar mezinul, Toni Gheorghie, a împlinit deunăzi 18 ani, tocmai la timp ca să apuce să voteze.

Vremurile dinainte nu le cunoaștem decît din auzite. Tatăl lui Eugen Bontea a fost hamal în port și i-a povestit destule. Părinții lui Marian Bujor au trădit amîndoi din greu pe moșie unui boier din Liești.

Astăzi la vot pășim așa cum pășim și în viață, cu deplină încredere, ca omul care vede bine drumul pînă departe și știe pe unde calcă. Peste cinci luni terminăm școala și ne răspîndim la cîteva mari laminatoare din țară. Vrem ca pe această cale să mulțumim tuturor tovarășilor care au muncit ca să le construiesc, celor care s-au bătut pentru industria noastră, pentru eliberarea poporului nostru de moșierul din Liești și de toți cei care exploatau oamenii și frîna dezvoltarea țării, într-un cuvînt pentru toate realizările cuprinse în Manifestul Frontului Democrației Populare. Vrem să ne dovedim la înălțime. După ce vom deveni stăpîni pe meseria noastră, vom sosi la combinatul gălățean de mine, să dăm laminatele de care are nevoie țara; vom găsi un oraș mai mare și mai nou decît cel pe care l-am lăsat și uliște după ultima expresie a tehnicii. Știm, tovarăși, că asta ne cere eforturile de pe acum.

Cîțiva dintre noi s-au și clasat ca laminatori de frunte. Toni Gheorghe, mezinul despre care scriam adineuri, s-a clasat al doilea pe țară într-un concurs de meserii al tuturor școlilor profesionale. Eugen Bontea, cel mai bun elev al nostru, a trecut din liceu în școala profesională, numai din dragoste pentru meseria de laminator.

Sîntem o clasă de sportivi și ne mîndrim cu asta. Și fotbal, bineînțeles, dar și canotaj, baschet, atletism (poate că se cunoaște și după umerii unora din fotografiile). Nu mai înșirăm toate activitățile culturale. Costel Săvuca e scotof în clubul de acordeonist al școlii. (De fapt, însă, el n-ar fi trebuit să figureze în scrisoarea și fotografia noastră, neavînd decît 17 ani, dar am făcut o abatere de la „legalitate”, ne-am cîndit că o să-și aducă și el contribuția la alegeri, cu acordeonul, alături de alți artiști amatori și am ținut să-l avem alături de noi.)

Credem că cele de mai sus vorbesc de la sine și că fiecare om de vîrstă părinților noștri poate să facă o comparație clară între viața generației lui și viața noastră. Galații de astăzi au devenit un centru universitar, cu două institute de învățămînt superior, cu o viață culturală bogată, cu tenurii de sport și biblioteci care ne stau la dispoziție și șantiere de unde pleacă peste mări și țări mari cargouri rominesti.

Pe drept cuvînt a spus cîndva tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej că linierele lui sînt deschise azi toate drumurile. Iată de ce primul nostru drum de cetățeni îl vom face duminică pentru a vota pe candidații noștri și ai oamenilor de toate vîrstele, candidații poporului.

În numele tovarășilor și colegilor mei,
Corneliu LUNGEANU

Cei 19, cîteva zile înainte de „primul drum”

Destine

Deunăzi, eram în vizită la Petre Gornea, de cîteva vreme pensionar, care a fost docher, cum sînt și eu acum. A scos o lopată și mi-a arătat-o: O vezi, loane? Îți amintești?

Cum să nu-mi amintesc! Ruji I se spunea. La douăzeci de ani, prin '34, am venit desculț la Constanța, că eram cîinci la pîrîntși, și am avut fericirea să mă erate un vîrf eu degetul: tu! Te alegea așa, și împrăștia cu ruja cerealele în pîntecele vapoanelor, pînă te deșălăi. Nu rezista nimeni multă vreme. Ne-a scos din serviciu, vreo sută douăzeci de inși, și ne-am zbatut din greu ca să găsim de lucru. Ca să viu mai repede la actualitate, votez, în primul rînd, pentru siguranța zilei de mine și pentru demnitatea pe care ne-a dat-o partidul.

Știi că în port se fac lucrări mari și frumoase. Muncim în cu totul alte condiții; spinarea noastră s-a dezoedit — acum cară pentru noi tractoarele, autostivuitoarele, macaralele moderne. Viața porului s-a îmbogățit, că azi avem legătură comercială cu multe țări, împorțăm, și multe mărfuri „made in Rumania” și din Indestulare un bun ce a pătruns și pîtrunde și în modestele case ale moșilor.

Eram din înțimplare de față cînd tovarășii care lucrau în apropierea portului au scos de sub pîmînt cîteva obiecte de mare importanță, descoperiri arheologice. Altădată, cînd căram 180 de kilograme în spinare, vă spun drept, faptul că s-au găsit prețioase obiecte de artă ale vechiului Tomis n-ar fi însemnat pentru mine nici o ușurare.

Acum, însă, cînd mă plimb pe litoral și văd cum îl admiră străinii veniți din altele țări, și cînd mă uit la digul care se construiește și cu care începe să se profileze noul port, și cînd stau de vorbă cu ai mei, toți cu munci bune, acum mă simt pătrîș la tot ce se face bun în țara noastră. Noi, docherii și constanțenii, sîntem mîndri de vechia civilizație a Tomisului, pe care o punem în lumină, și de tot ce construim peste ea, mîndri de civilizația socialistă a Rominiei de azi. Am ascultat cu emoție cuvintele rostite de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la televiziune și am trăit odată mai mult această mîndrie, pentru destul nou al țării, pentru contribuția poporului nostru la cauza socialismului și a păcii în lume. Iată faptele, tradițiile și viitorul pentru care vom vota și vom munci.

Ion NOVAC
docher

Cuvîntul alegătorului Escu

La o întîlnire cu alegătorii din comuna Borlești, la care se afla de zată și un reporter al ziarului nostru, a luat cuvîntul, printre alții, și cetățeanul Grigore Escu, din satul Ruseni. Izbit de caracterul simbolic al numelui, reporterul și-a notat integral cuvîntul rostit de alegător. Iată cîteva extrase:

Eu, o să vă mirați sau nu, din toate dățile numeroase cînd a trebuit să votez înainte de război, n-am votat niciodată. — Escule, îmi spuneau vecinii, ăla ne-a promis șosea, ăstălelul școala: tu pe cine votezi? — Da, pîmînt care nu ne-a promis? Eu nu votez cu nici unul. Aștia mint toți de singuri... Și noi votam, că votau destul morții și pentru mine, politica de atunci nu-ți făcea decît scîrbă.

Acum sînt mulțumit că pot să vă urez bun venit la noi, că dumneavoastră, tovarășă Boieru, sînteți muncitoare, textilistă de la Buhuși, un om de-al nostru, și o să vă spun: fără zarvă, la noi s-a tot construit, și școala, și șosea, și poduri, și cîmin cultural, tot ce-au promis ăia în rala și n-au făcut s-a construit în anii puterii populare, prin forța loailă și a poporului. Acum, mai vrem să ducem la bun capăt electrificarea în Ruseni, că avem o cooperativă de producție bună, avem și bani la C.E.C. și nu ne-ar strica să avem și cîte un televizor în casă, iar de la muncă, precum se știe, nu ne-am dat îndrăcit niciodată și nici n-o să ne dăm! Trăiască victoria F.D.P. în alegeri!

